

eest hoida, mis temale muidu sagedaste wõid-
wad juhtuda."

Selle juures andsiwad wõõrad mehed rent-
nikule täieste õigust, tänasiwad teda rohke
anni eest ja jätsiwad Sumalaga.

Rätsep taewas.

Üks rätsep, kes ennast ilmasüüta, waga ja
kõigidest patudest üsna puhta arwas olewat
ja sellepärast kindlaste ükskord taewašse loo-
tis saawat, nägi ühel õõsel unes, et ta tae-
waufse ette tuli. Kui ta wärawa pihta ko-
putas, küsis Peetrus seestpoolt, kes saäl olla
ja mis ta tahta?

"Üks waene aumäärt rätsep, kes siiskelast-
mist palub," kõlas wäljaspool peenike hää-
lastu.

"Ja, aumäärt," ütles Peetrus, "nenda
aumäärt n'agu waras wõllasambas, kes pit-
kad näpud teinud ja teiste omadust wõtnud,
nenda sina riidet warastanud. Sina ei saa mitte

taewašse, w'a riide raiškaja! Wanataat läks
wälja jalutama ja keelas, mitte kedagit siisse-
lasta, kui Tema ära on,"

"Heitke ometi armu," palus rätsep. "Reed
wäikesed raasukesed, mis isiennessist laua päält
mahakukuwad, ei ole ju kogunište warguseks
arwata ega kõne wäärtki. Mäete, kuidas ma
lonkan ja jalad willis pitkast teekäimisest;
ma ei wõi enam tagasi minna. Laske mind
siisse; ma tahan Teile kõige sandimat tööd
jaäl arateha — lapsi kanda, nende riidid lap-
pida ja muud sellesarnast teha."

Peetruse süda läks haledaks ja lastis waese
lompaga, kuiwkehaga rätsepa siisse. Ta pidi
aga ühte nurka ukse taha istuma ja saäl wait
ja wagusi olema, et Wanataat, kui Ta jalu-
tamast tagasi tuleb, teda mitte tähele ei pa-
neks ja wihaseks ei saaks.

Rätsep tegi kuida kästi. Aga kui Peetrus
uksest natuke wälja läks, tõuvis ta maast
üles ja tuli nurgast wälja ning nuusis kõi-
nurgad taewaliku kodades läbi.

Viimaks tuli tema ühte paika, kus palju